

TÄHEKE

NR. 10 1962

44 ÜLKNÜ
40 ELKNÜ

KAKS SUNNIPÄEVA

Neist ma sulle kohe ei jutusta. Enne vaatame pilti. Sellel näeme tütarlast, kes paneb kokku toredaid mängupaate. Fotograaf tegi pildi plekitoodete tehases „Norma“. Seal valmistatakse lastele muidki huvitavaid mänguasju.

Aga kes on see tütarlaps?

Tema nimi on Vilve Simm. Ta on kommunistlik noor. Koos töökaaslastega otsustas ta õppida töötama ja elama kommunistlikult. See tähendab, et töötatakse innukalt, loetakse palju raamatuid ja täiendatakse muul viisil oma teadmisi. Kõikidesse inimestesse suhtutakse sõbralikult ja abistatakse neid. Ühiselt töökaaslastega käiakse kinos, teatris, sporditakse. Sellisena ollakse kodumaale praegu kõige kasulikum. Tehases räägitaksegi Vilve Simmist: „Ta töötab hästi ja on tubli sportlane! Ta on eeskujuks teistele!“

Ja nii on kõik kommunistlikud noored õppimises ja töös väga tublid ning eeskujuks teistele. Nad saavad koolis häid hindeid. Nad on tehastes ja ehitustel paremad töölised. Ükskõik millist tööd kommunistlikud noored teevad, ikka on nad esimeste hulgas.

Käes on oktoobrikuu ja eesti kommunistlikel noortel on nüüd kaks tähtsat sünnipäeva: sellest on ju pelikümmend neli aastat möödas, kui loodi Üleliiduline Leninlik Kommunistlik Noorsooühing, ja nelikümmend aastat möödas, kui loodi Eestimaa Leninlik Kommunistlik Noorsooühing.

Eks ole pikk aeg? Ja mis kõik selle aja jooksul on läbi elatud!

Sa tead, et olid sõjad, kus kommunistlikud noored vapralt kaitsesid kodumaad. Siis oldi esimeste hulgas uusi tehaseid, elumaju, koole ehitamas. Koos kogu rahvaga teevad kommunistlikud noored kõik selleks, et meie maal oleks hea elada.

Kui sul on sünnipäev, siis saad kingituseks raamatu, mänguasja või midagi muud.

Kas ka kommunistlik noorsooühing saab endale sünnipäevaks kingitusi?

Jah, saab!

Me vaatasime pilti Vilve Simmist ja lugesime, et ta on oma tööga eeskujuks teistele. See on tema kingitus. Kõikide kommunistlike noorte kingituseks oma organisatsioonile on nende hea töö, ustavus rahvale ja kodumaale.

Ka sina, oktoobrilaps, saad tuua oma vanemate vendade ja õdede pidupäevaks kingitusi. Selleks on samuti hea töö. Sa käid ju koolis, tähendab, sinu tööks on hoolsalt õppida.

E. TALI

J. Rant

PLOKKIDEST

MAJA

Terve klass teadis, et Pae ja Raudtee tänava nurgale hakatakse suurt maja ehitama. Esimeses pingis istuv Peeter elas kohe ehitusplatsi vastas. Tema seda uudist levitaski.

„Vundament on nüüd valmis. Täna hakati seinu tege- ma,” ütles Peeter ühel hommikul.

Möödus paar päeva ja poisil uus jutt.

„Juba teine korrus üleval.”

Aga nädal hiljem kuulutas Peeter: „Sarikad kerki- vad!”

Nüüd sai Andres, kes isaga vahel müüritööl oli kaasas käinud ja kah asja tundis, õige pahaseks.

„No seda küll ei ole! Nä- dalaga ei saa seinagi valmis, mis siis veel muust rääkida.”

Oktoobrilaste vaidlust kuulis pealt pioneer Kalle. „Tu- leb meil see segane asi sel- geksti teha,” ütles tema. „Kas pärast tunde on kõigil aega?”

Pärast tunde oli kõigil aega. Kui täheke ilusasti rivis ehitusplatsile jõudis, käis seal kibe töö. Parajasti sõitis auto uue maja ukse alla. Kraana kergitas nokka, tõstis auto-

Illustreerinud L. HÄRM

kastist suure valge tahvli ja asetaski siis ettevaatlikult kohale. Pool ühe toa välisseinast oli paugupealt valmis.

„Mnjaa,” ütles Andres Peetrile. „Miks sa siis ei rääkinud, et siin ehituskivide asemel nii suured plokid on! Sedasi võib tööpoolest seinad paari päevaga üles monteerida.”

Tuli uus auto. Kraana nokka riputati trepp. Pärast valmis trepp, ainult ole hea ja asetaski õigesse paika!

„Seda sa ka ei rääkinud, et kõik, mis vaja, tuuakse vabrikust valmilt kohale,” torises Andres.

Teised lapsed olid vahepeal endid ehitusele lähemale nihutanud.

„Muidu olen tark poiss,” ütles Lembit ühele vuntsidega mehele, „aga sellest ma ei saa küll aru, kuidas niisugune maja ära ei lagune. Meie Maidu laob kodus pakke ja klotse, temal õhtuks kõik ehitused kukerkuuti.”

Vuntsidega mees algul naeris, aga pärast ütles:

„Sinu Maidu vist ehitab puust klotsidest. See siin aga, mõistad, on silikaltsiit.”

Niimoodi kuulsid oktoobrilapsed esimest korda pikka ja keerulist sõna „silikaltsiit”. Ja sedagi said teada, et see on kõige odavam ja tugevam kunstlik ehitusmaterjal. Ja et niisugune ehitusmaterjal leiu-

LAPI LAPSED

H. MÄND

KULLAMINEK

LÄKS MARIITA SUVEONNI
KUTSIKAS OGASSIGA.
KASS EI TULNUD, AJAS JONNI,
MIS KÜLL TEHA KASSIGA?
VIIS MARIITA ASJAD PAATI,
VIIS KA NUKU TUIMENI.
KIISU SILMADEGA SAATIS,
KUNI PAAT NEID ÄRA VIIS.
TUNDRAS SUVEONNI JUURES
OMA TAATI NÄEB MARIITA,
SEAL ON PÖDRAKARIJAD SUURED,
SEAL ON LÖBUS AEGA VIITA.

PAHA SOO

„JARSEK, ÄRA MINE SOHU!”
KEELAB POISSI LAPI MOOR.
„KOER LÄKS SOHU
JA SAI NOHU,
KOER SAI NOHU
MUSTAS SOOS.
LAUKA SISSE PÖDER KUKKUS,
HUKKUS MULKAS KARUOTT.
SOOS VAID HUNT JA RABAKANA,
KURJA NÄOGA VESIROTT.”

JARSEK ON VEEL VÄGA NOOR,
AGA TEAB, KUI HALB ON SOO.

VAPPER POISS

OVAN RONIB KALJU TIPPU,
HALLI SUNGE KALJU TIPPU,
JA SEALT HÖIKAB: „HO-HO-HOO
MINA OLEN VAPPER POISS!”
TEISPOOLT ORGU KALJU RIPPUV
VASTAB TALLE: „OVAN – HOO,
HO-HOO,
OLED VAPPER POISS!”

Illustreerinud V. HURT

tati Tallinnas. Ja et seda tehakse lubjast, liivast ning veest.

Ainult Andres ei kuulanud ehitusmehe juttu. Temal oli süda veel natuke täis, et ta Peetrile vaidluses alla jäi. Sellepärast lonkis poiss seni

eemal, kuni suur uudis ta kaaslaste juurde tagasi ajas.

„Kas te teate, miks need suured pakud ehk plokid üksteise küljes püsivad? Neil on sooned sees!”

Nüüd sai Andres vuntsidega mehe käest kiita:

„Vaata, kus tähelepanelik poiss! Sooned ja harjad on plokkide servadel tõepoolest. Ühe ploki serval olevad harjad passivad teise ploki soonte sisse. Aga ega siis ainult need aita. Me paneme sinna tsemendisegu ka va-

hele.”

Niimoodi sai lastele päris selgeks, miks silikaltsiitplokidest maja ei karda kokkuvõrsemist. Ja seda, et sääranne majaehitamine tõepoolest hästi ruttu läheb, nägid nad oma silmaga.

Sass, kes oli kisakõri

K. KANGUR

Sass on muidu tore poiss, ainult ta on kohutav kisakõri. Sõidab Sass trammis ja näeb tänaval sõpra. Kohe pistab ta kõigest jõust karjuma:

„Valee-erik! Valee-erik!”

Kõik kargavad trammis ehmunult püsti. Tramm jääb seisma. Rahvast valgub hulgana kokku. „Kes jäi alla?” – „Kus?”

Keegi ei jäänud alla. Ainult Sass hõikas oma sõpra.

Vaata, missugune häda oli Sassiga!

Kui Sass kohtas tänaval tuttavat, siis kisendas ta juba kaugelt:

„Ku-uhu sa lä-ähed? Mina lä-ähen poo-odi!”

Kõik katsid siis kiiruga kõrvad, mis hakkasid pilli ajama. Koerad panid ulgudes ajama. Tuvid tõusid hirmunult õhku.

Isegi Reinu vanaema, kes elab kolm kvartalit eemal ja on kõva kuulmisega, tõstas siis raamatult silmad ja noogutab pead:

„Ahah, Sass läheb poodi!”

Majas aga, kus Sass elab, huugasid kõigil kõrvad öösel ja päeval. Ukskord, kui Sass rääkis poisiga, kes elab naabermajas, tegi ta niisugust lärmi, et inimesed jooksid kõrvaltänavailt kokku Sassi maja õuele, panged käes, ja pärisid ehmunult:

„Kus põleb?”

Sellest tuli nii palju tüli, et Sassi naabrid otsustasid abi paluda insenerilt, kes elab samas majas. Insener oli väga vastutulelik mees.

Nõnda saigi asi korda. Nüüd saavad jälle kõigil kõrvad puhata ja koertel pole ka enam tarvis jooksu pista.

Kui teile tuleb tänaval vastu poiss, kellel on imelik metallist aparaat pea ümber, siis ärge arvake, et see on robot, kes põgenes ära muuseumist.

Ei ole. See on hoopis Sass, kellele insener konstrueeris külge toreda summutaja.

„Söökla“ – TOMIKASO NAKANO Jaapanist.

TERE, SÖBRAD!

Meie, ginea pioneerid, saadame teile, Nõukogudema oktoobrilapsed ja pioneerid, oma vennalikud tervitused!

Alates seitsmendast eluaastast kannavad meie pioneerid punast kaelarätti. Kui nad aga saavad üheteistkümnepäevaseks, panevad nad kaela kollase kaelarätti. Kuid päris suurtel noormeestel ja neidudel on roheline kaelarätt. Need kolm värvi annavad kokku Ginea lipu värvid.

PIONEERID GINEA VABARIIGI PEALINNAST KONAKRIST

„Kaamelid“ – FARIDA EL FATIH Liibanonist.

ARMSAD NÕUKOGUDE SÖBRAD!

Meie elame oma kodumaal, Vietnami pealinnas Hanois. Õpime hästi. Kaks korda nädalas töötame põllul või kooli töökojas. Meie koolis on rahvaste sõpruse nurk. Seal on palju raamatuid, pilte ja kingitusi välismaa sõpradelt. Me hoolitsemise selle nurga eest.

Kõik meie kooli õpilased õpivad vene keelt. Algul oli seda väga raske õppida, aga nüüd me võime juba pisut rääkida, lugeda ja kirjutada vene keelt.

Palju tervitusi!
LI-THIONG KIETI KOOLI ÕPILASED

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

NENDELT POSTIPAUNA LEHEKULGEDELT LEIAD MITU TOREDAT JOONISTUST JA KAKS KIRJA. NEED ON JOONISTANUD JA KIRJUTANUD SINU SÖBRAD VALISMAALT.

„Koondusel“ – WOLFGANG ZIMANSKI Saksa Demokraatlikust Vabariigist.

„Maastik“ – 4-aastane RAILI TAIPALE Soomest.

Kolm päeva oli meie internaatkooli magamistoas üks voodi tühi.

Neljanda päeva õhtul aga tuli meie tuppa kasvataja võõra tüdrukuga. See oli päris väikest kasvu ja peas oli tal suur lehv nagu lasteaialapsel. Kasvataja näitas talle voodi kätte ja läks ise ära.

Pisike tüdruk suure lehviga jäi aralt oma voodi juurde seisma. Silmitsesime teda tekkide alt uudishimulikult, tema aga muudkui seisis ja seisis. „Tahame tule ära kustutada, mine magama!“ ütles talle lõpuks Reet.

Siis pisike tüdruk suure lehviga võttiski enese riidest lahti ja pugenes voodisse. Seejärel kustutas Reet tule ja sosistas: „Temaga saame veel palju nalja.“

Nõnda oligi. Hommikul tõusime krips-krops üles ja hakkasime oma voodeid tegema. Pisike tüdruk suure lehviga hakkas ka oma voodit tegema. Ta piilus küll mitu korda meie poole ja püüdis oma tekisiile ilusti kahekorra keerata, kuid see ei tulnud tal kuidagi välja. Ikka jäid ta paksu sinisesse tekki lohud ja inetud kaameliküürid.

„On alles tita, ei oska vooditki teha,“ kihistas Reet naerda ja meie naersime kaasa. Naerdes võttis Reet käteräti, et pesemisruumi minna. Kui ta uue tüdruku juurest mööda astus, siis lausus pilgates: „Rumal, nii küll keegi voodit ei tee!“

Illustreerinud K. NIINEPUU

H. RAMMO

Kiuslik vooditekk

Meie veel Siiriga pesemisruumi ei läinud, sest tahtsime näha, kuidas uus tüdruk vooditegemisega viimaks toime tuleb.

Pisike tüdruk suure lehviga võttis teki voodilt ära ja alustas kõike uuesti. Kuid ta jäi jälle hätta. Nüüd läksid ta silmad juba märjaks. „Pistab kohe pirisema,“ mõtlesin ja ootasin ärevalt, kas ta tõesti hakkab nutma. Tema aga hoidis kramplikult pisaraid tagasi, viibutas kiiresti ripsmeid ja aina neelatas. Seda oli naljakas vaadata. Müksasin Siirile külge ja ütlesin: „Küll saab nalja!“

Siiri ei naernud enam minuga kaasa. Ta oli näost täiesti tõsine ja lausus tasa: „Peame teda aitama.“

Samas läkski Siiri uue tüdruku juurde. „Luba, ma näitan sulle, kuidas tuleb voodit teha,“ ütles Siiri ja kahekesi tegid nad ruttu voodi korda. Pärast seda ulatas Siiri uuele tüdrukule käteräti ja sõnas: „Lähme pesema!“ Ja nad läksidki sõbralikult käest kinni hoides toast välja.

Jäin üksi. Põrmugi polnud mul enam lõbus, hoopis paha oli olla. Sain aru, et oleksin pidanud täpselt samuti talitama, nagu Siiri seda tegi. Kuid nüüd oli juba hilja. Sellepärast oli mul väga raske võtta käterätki ja minna pesemisruumi Siiri ja suure lehviga pisikese tüdruku juurde.

KRAE

A. JÕGAR

See on tõesti imelooke!
Küll on nali! Etsa kae:
üle välja metsa jookseb
Värdi vanaema krae!

„Vanaema! Vanaema!”
höikab Värdi. „Tule appil
Sinul kraed ei ole enam!
Ära jooksis riidekapist!”

Vanaema päris kokkub:
„Oi-oi-oi! Kas tõsi või?...”
Imestunult käed lööb kokku:
„Kuidas juhtuda see võis?”

Värdiga nad ruttu seavad
riidekapi juurde sammud.
Jälle imestama peavad:
krae ei ole plehku pannud!...

Vanaema ära arvab:
„Tead nüüd, kes oli see:
täpselt sedasama karva
reinuvader rebane.”

H. MARAN

P

ärja, Jaan, Ülla ja Kirsti istusid Sillandi-tädi toas. Laual oli vaagen viinamarju. Tädi ütles: „Mina käisin Gruusias ja tõi kaasa külakosti.” Seda čeldes jagas ta viinamarjakobarast igale ühe oksa. Marjad olid suured, lõhnavad ja magusad.

„Tädi, kas teie nägite, kui viinamarjad kasvavad?” päris Ülla.

„Nägin,” naeratas tädi. „Viinamarjad ei kasva põõsa ega puu otsas, vaid pikkade väätkasvude küljes, mis kinnituvad tugeledele. Viinamarju on väga palju sorte – suurema ja väiksema kobaraga, rohelisti, heledamaid ja tumedamaid lillakaspunaseid. Mõned marjad on hapumad, teised magusamad. Kõigil neil on aga peal nagu hallikas õrn tolmukord. See kaitseb marju rikkemise eest.”

Sillandi-tädi rääkis, et viinamarjadest tehakse mahla ja valmistatakse veine. Ka kuivatatakse neid. „Te ju kõik tunnete kuivatatud viinamarju – rosinaid?” ütles tädi. „Ma pole näinud last, kes rosinasaia ei armasta.”

Pärja nägi, et vaagnalt viinamarjade vahelt paistavad välja just nagu õunad. Ta küsis: „Tädi, kas Gruusias õunu ka on?”

„Gruusias kasvab väga palju maitsvaid puuvilju,” vastas Sillandi-tädi. „Ka õunu. Aga õunu ma ei hakanud kaasa tooma, neid saab siitki.”

„Kas need siis ei olegi õunad?” ei saanud Pärja nüüd küsimata jätta.

„Ei ole,” vastas tädi. Ta võttis ühe neist

ja nüüd nägid kõik pikergust kollakasruuged puuvilja.

„Seda hüütakse küll granaatõunaks, aga ta pole sugugi meie õuna moodi,” seletas tädi. Ta tegi ettevaatlikult granaatõuna tükkideks ning pani laste ette lauale.

„See on ju punakasroosasid teri täis,” sõnas Jaan.

Pärja oli jõudnud juba mõned mahlaterad suhu panna ja kiitis:

„Küll on hea, magushapu! Just nagu punased sõstrad!”

Ja Sillandi-tädi seletas: „Granaatõun kasvab väikestel puudel, millel on peenikesed läikivad rohelised lehed. Õied on suured, säravalt punased. Granaatõunad on väga kasulikud, sest nad sisaldavad palju vitamiini. Nende mahlast tehakse häid karastavaid jooke.”

„See on nüüd küll õun?” küsis Kirsti, kui tädi võttis vaagnalt heleda kuldkollase puuvilja.

„See on aivaa. Eemalt on ta tõesti õun

Lõbusaid kilde

mis õun. Aga vaadake ligemalt," näeratas Sillandi-tädi ning pani tundmatu puuvilja lauale. Igaüks vaatas. Üheskoos leiti, et aivaa koor on kaetud õrnade vaevumärgatavate udemetega ja lõhnab väga meeldivalt. Kui aga lapsed said puuviljast tükikese proovida, venisid neil näod pikaks – aivaa oli kibe ja puine.

"Ega teda toorelt süüa," seletas tädi. "Aivaast keedetakse väga head keedist ja kompotti."

Siis ütles tädi: "Siin on mul veel üks uudis, mida te kindlasti varem näinud pole."

"Tomat," hüüdis Ülla, "ja alles toores!"

"Toores on ta küll, aga tomat ei ole. See on hurmaa, kasvab puu otsas. Need puud on nii suured nagu meie õunapuud. Valminud hurmaa on hästi magus."

Kui lapsed läksid Sillandi-tädi juurest õue mängima, otsustas Jaan: "Kui ma suureks kasvan, söidan ise Gruusiasse vaatama, kuidas seal puuviljad kasvavad!"

PUUVILJAD GRUUSIAST

Illustreerinud A. VENDER

Toomas (tõsiselt): „Minu isa on juba väga vana.“

Taago (tähtsalt): „Minu isa on veel vanem.“

Toomas: „Kuidas sa seda tead?“

Taago (üleolevalt): „Miks ei teal Ta on ju sinu isast palju pikem ja paksem.“

Mati: „Ma nägin unes mootorratast!“

Siirika: „Ega öösel ei näe, siis on pime.“

Mati (tähtsalt): „Rumall Mul on ju prillid. Nendega näeb igal ajal.“

Kasvataja kirjutab ja lausub: „Ma pean selle töö ühe jutiga valmis tegema.“

Ilmar: „Kui sa vahepeal puhkad, kas siis teed kahe jutiga?“

Ema tahab väikest Indrekut vannitada. Poiss puikleb vastu ja palub:

„Pai ema, pese mind puhtaks, aga ära mitte märjaks tee!“

Isa (äigab käega üle otsmiku): „Ah, mul on täna nii palav, et pea päris tilgub.“

Väike Ingrid vaatab tõsiselt pead ja lausub: „Aga, isa, peas pole ju auku, kust see vesi siis tilkuda saab!“

L. RAUDSIK

Illustreerinud E. PIKK

Elarüües

KES SEDA TOHIVAD

Vanaisa juures maal viibides tegid Ugu ja Väike-Venno matka kolhoosi keskusse. Kui nad majade ja masinakuuride vahelt

jälle välja jõudsid, leidsid nad oja kaldal veel ühe uhke hoone. Väike-Venno oli liiga lühike, et aknani ulatuda, Ugu aga tõusis kikivarvule ning vahtis läbi klaasi hoonesse sisse. Kohe hüüdis ta:

„Oi-oi-oi!“

„Mis seal on?“ päris Väike-Venno.

„On palju lapsi, pealegi mihukesti! Söövad parajasti, ise matsutavad mis kole.“

„Kuidas nad seda tohivad?“

„Näed, tohivad! Pealegi topivad nad endil suud hirmsasti täis ja pudistavad ühtepuhku toitu põrandale.“

„Tohivad?“

„Tohivad! Pealegi on neil käed pese-mata, ninad mustad, põsed porised... Nüüd lõpetasid nad söömise, aga ei mõtlegi nõusid vanaemale kööki kanda, selle asemel hullavad pikali põrandal.“

„Jälle tohivad?“

„Näed, tohivad! Pealegi hõõruvad nad küljega seinu, puudutavad iga asja ja kat-suvad kõike ümber lükata. Pealegi...“

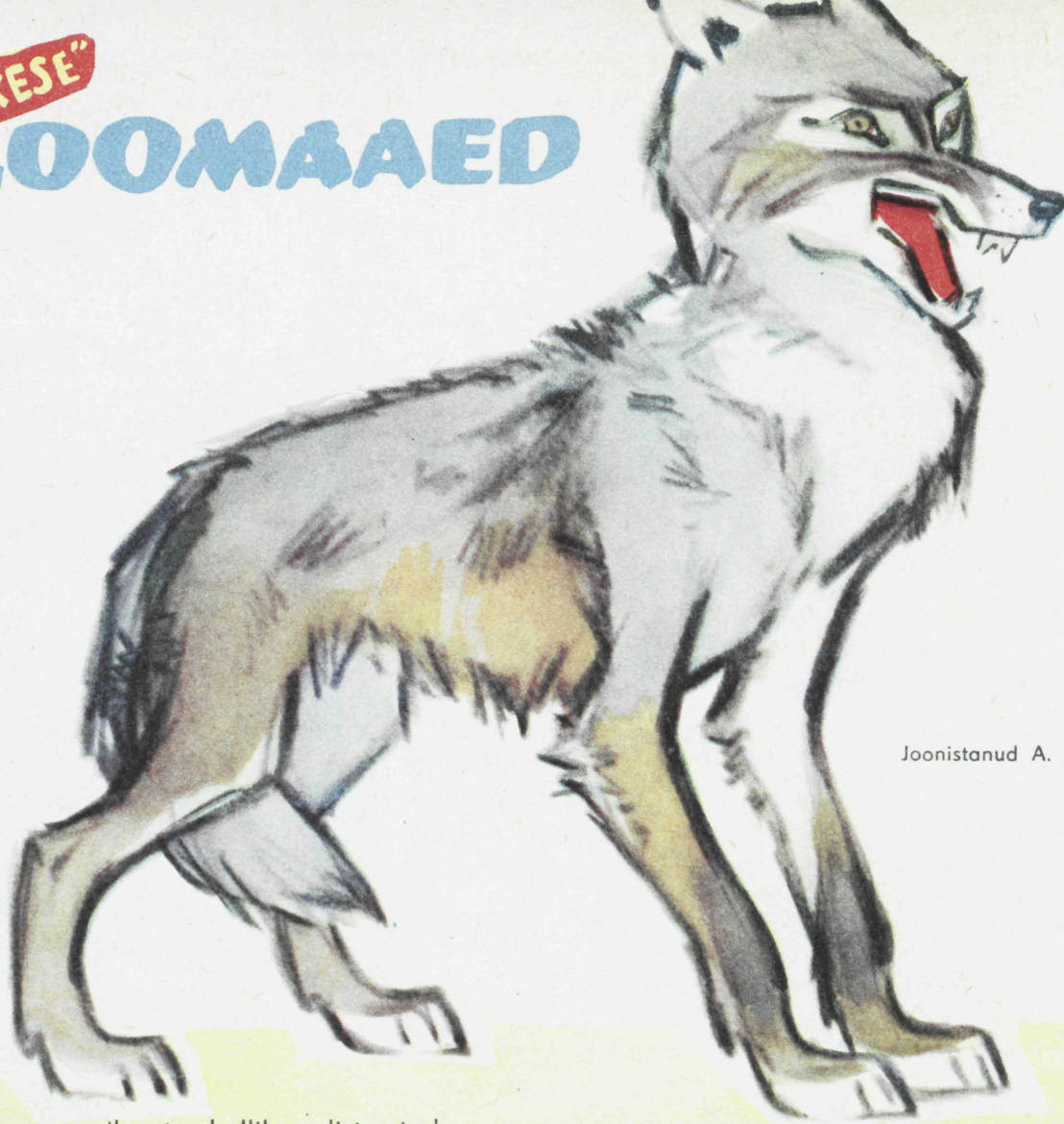
Ugu vadistas edasi. Väike-Venno kuulas, silmad suured. Kui mõned lapsed sedasi tohivad, miks siis teda sunnitakse ilusti istuma, nina pühkima, nägu pesema ja puha? Vaata, kui tema võtab kätte ega lähegi enam koju, vaid jääb nende laste sekka siin...

Väike-Venno otsis vundamendi äärest halu ja tassis akna alla. Ta ronis halule, et samuti sisse vaadata.

Uh! See siin oli kolhoosi uus sealaut – sulus ümber molli askeldas kari põrsaid!

"TÄHEKESE"

LOOMAAED

Joonistanud A. SALDRE

Hundikoera, ilusat hallikarvalist tarka looma, tunneme kõik.

Metsas elab talle välimuse poolest väga sarnane hunt ehk susi. Hunt on aga koerast palju tugevam ja vastupidavam. Ta on alati näljane ja verejanuline. Sellepärast räägitaksegi muinasjuttudes nii palju hundi kurjusest.

Sealt, kus elavad hundid, kaovad varsti kitsed ja jänesed. Armu ei saa ka rebased ning koeragi sööb hunt ära kui kõige parema maiuspala.

Hunt ajab saaki niikaua taga, kuni see

väsib. Pikamaajooksus ei ole hundile vastast: 60–70 kilomeetrit ära lipata on tal naljamäng. Aga hunt võib ka saaki luurata. Kui midagi paremat hamba alla pole võtta, varitseb ta tundide viisi hiireaugu juures.

Veise-, lamba- ja hobusekarjadele võivad hundid teha suurt kahju. Külmadel talvedel tungivad koguni lautadesse.

Meil peetakse huntidele halastamatut jahti ja neid on jäänud üsna väheseks.

Inimesest hoiab hunt eemale.

Siil on meie aedades ja põldude ääres harilik elanik. Ta kannab tugevate, rist-rästi põimunud okastega vammust; ainult kärss, kõrvad ja väikesed silmad piiluvad okaste alt välja. Kõhul ja jalgadel tal okkaid ei ole, kuid siil võib end kerra tõmata ja siis on ta üleni okkeline.

Okkad on siilile kaitseks. Kes teda puudutab, seda torkavad valusasti!

Siilil on ka vaenlasi. Kardetavaim neist on rebane. Nalja ei mõista ka öökullid ja koerad.

Siil sööb põrnikaid, nende vastseid, tiguid ja vihmausse, aga ei ütle ära suuremastki saagist: murrab konni, rästikuid, tungib kallale jänesepogadele ja rüüstab maas olevaid linnupesi. Ta maitseb ka maasikaid ja varisenud puuvilju.

Inimesega harjub siil üsna kergesti ja võtab käest toitu; eriti meelsasti joob piima.

Päeval siil puhkab, öösel nuhib läbi kõik põõsaalused ja lehehunnikud. Suvel kogub siil varuks paksu rasvakihi ning poeb sügisel lehe- ja kulupessa – talveunele.

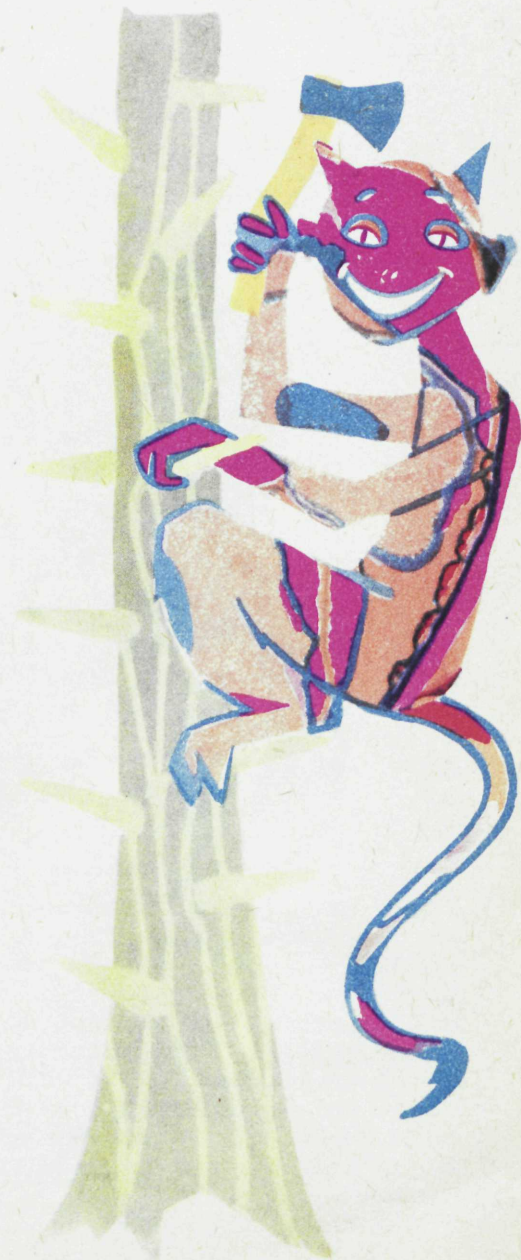
Ennemuiste olid kuused siledate ja sihvakate tüvedega. Mitte nii okslikud nagu praegu.

Kord juhtus Vanapagana pojal Paharetil igav olema. Ta läks metsa. Kõndis ühe puu juurest teise juurde ja mõtles: „Teeks õige Metsavanale mõne vembu!“ Võttis maast puupulga ja lõi selle kirvega kuuse tüvesse. Toksis, toksis, kuni kuusk sai üleni pulki täis. Paharet rõõmustas: „Nüüd ei tunne Metsavana kuuske äragi!“

Samal päeval hakkas vihma sadama ja pulgad kuuse tüves kasvasid pikkadeks oksteks.

Sellest ajast ongi kuused maast ladvani oksi täis.

MIKS TAMMEL ON TALVEL LEHED

RETI VEMP

Palju aastaid tagasi istutas Metsavana orgu ja mäele, jõe äärde ja järve äärde mitmesuguseid puid. Vanapaganal jäi maa peal kitsaks. Ta pidi maa alla kolima. Kuid ega Sarvik sellega kaua leppinud. Ta tuli Metsavana juurde ja nõudis: „Lase mind maa peale tagasi. Muidu pühin su metsad tükki sinu enesega minema, põõsatuttigi ei jäta järele!”

Metsavana lausus rahulikult: „Kui kõik puud korraga lehed maha pillavad, võid maa peale tulla.”

Talvel astus Sarvik Metsavana ette. „Aeg on lubadus täita!” nõudis ta.

Metsavana aga lausus jälle: „Kui kõik puud korraga lehed maha pillavad, võid maa peale tulla.”

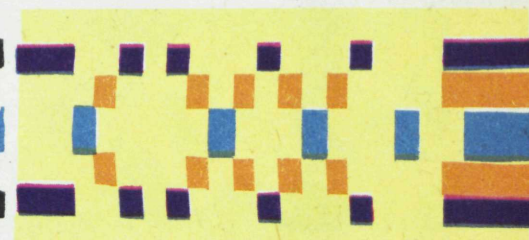
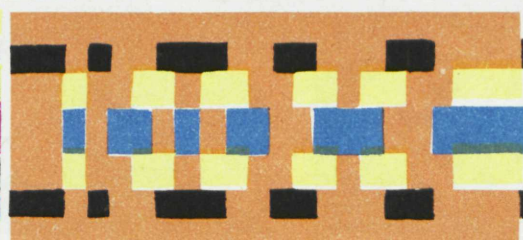
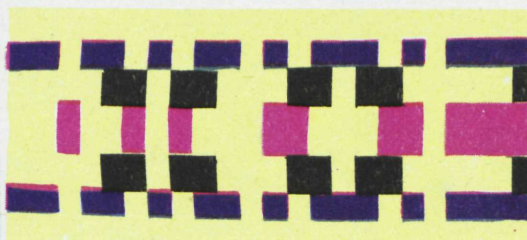
Vanapagan vastu: „Kõik puud on raagus!”

Metsavana viis Sarviku suure tamme alla ja ennäe imet – tammel olid lehed küljes!

Upsakas Vanapagan puged solvunult urgu. Seal ta istub tänapäevani. Tammed aga hoiavad ka talvel oma okstel lehti, et Vanapagan ei pääseks maa peale tagasi.

Rahvasuust kirja pannud
M. VÄLBA

SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KASITAOLEHT.

Valmista endale ise raamatu järjehoidja. Selleks vajad sa kääre ja liimi. Värviline paber on sul siin juba olemas. Kirjud ribad selle lehekülje ülaosas on mõeldud kollasele pildikesega alusele „koelõngadeks”. Neist saad sa põimitud ja narmalise järjehoidja. Sinisest paberist järjehoidja tuleb kalasabamustriliselt auklik.

Kõigepealt lõika värvilised ribad välja. Nüüd murra alus (pildiga või sinine-kollane) pikuti pooleks, nii et sulle jääb kätte

kaheksmurtud paber, millel on kas püstised või viltused jooned. Nende joonte järgi lõika teravate kääridega hoolikalt paberi mõlemat külge läbides pilud. Nüüd ava paber, ja sa võid hakata punuma.

Enne kui hakkad põimima, joonista endale muster ette, aga võid jälgida ka kolme antud mustrit. Kõrvuti võib seada 5 või ka 6 (4 kitsast ja 2 keskmist) riba. Aluse „lõimelõngu” võid vahele

TÄHEKE

Näärivana

A. RAMMO

1. KOP, KOP, KOP!

NÄÄRIVANA TULEB JUBA!
RÕÖMU TAIS NÜÜD ON ME TUBA
POUES HIRMUNATUKE
ARAKS TEEB MIND NATUKE.

KOP, KOP, KOP!

2. SEISAN TEISTE LASTE SEAS,
SALMID KÕIK ON HÄSTI PEAS.
ISE TEAN, ET OSKAN VEEL,
ÕIGE MITUT LAULU VEEL.

3. OSKAN LAULU METSARAJAST,
KAUNIST UHKEST MÄNGUMAJAST.
HÄ'ALGI MUL EI VÄRISE!
PÕRMUGI EI VÄRISE!

4. KOK, KOK, KOK!

AGA NIIGI SAAN MA KINGI,
TAAT TEEB PAI JA PÕORAB RINGI.
SAMMUB JÄLLE LUME SEES,
PEATUB UUE UKSE EES.

KOP, KOP, KOP!

Nääripuu

S. MARŠAK

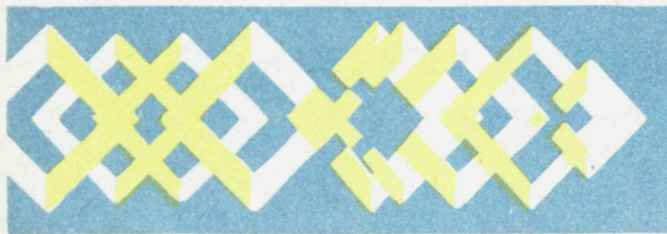
MIS KULL KASVAB KUUSEL?
KÄBID JA VEEL OKKAD.
VÄRVIKUD LINDID
KUUSEPUUL EI LOKKA.

KUUSEPUUL EI KASVA
PRA'ANIKUD JA LIPUD,
PÄHKLIKUD EGA KOMMID
OKSTE ALL EI RIPU.

KÕIK NEED KAUNID EHTED
TULID SINNA TÄNA
NÄÄRIPIDUSTUSTEKS
MEIE LASTE PARAST.

KÕIKJAL MAAL JA LINNAS,
MEREL LAEVADELGI
RÕÖMSAID TULETAPPE
NÄÄRIPUUEL HELGIB.

Tõlkis H. MÄND

jätta rohkem kui ühe. Narmaste lahtised otsad kinnita õrnalt liimiga.

Sinisele paberile said joonte järgi lõigates kalasabamuustrilised ribad. Saadud nurklikke ribasid hakka nüüd keskelt alustades vastassuunas (sissepoole) murdma (vasakpoolne näidis): 1. riba sissepoole, 2. jäta vahele, 3. sissepoole, 4., 5. ja 6. vahele, 7. ja 8. sissepoole, 9. vahele, 10. sissepoole, 11. ja 12. vahele, 13. ja

14. sissepoole. Sama tee järjehoidja teise poolega. Saadud kollased nurkribad põimi ka vastavalt näidisele või veidi teisiti siniste nurkribade vahele, jättes peale ainult ühe, ja kinnita liimiga.

Aluspaberiks võib kasutada ka muid värvilisi pabereid (lauapaberit jm.). Samuti võib valmis järjehoidja kleepida teisele värvilisele alusele.

A. PART

Jutustades

1. Kop, kop, kop! Näärivana tuleb juba!
4. Kok, kok, kok! A - ga niigi saanmakingi,

Rõõmu täis nüüd on meil täna. Põues hirmu - natu - ke a - rak teeb mind natu - ke. taat teeb päia pöörab ringi. Sammutajalle ju - me sees, peatub uu - e ukse ees.

Valsi tempos

Kop, kop, kop! 2. Sei - san teis - te
Kop, kop, kop! 3. Os - kan lau - lv

las - te seas, sal - mid kõik on häs - ti
met - sa - ra - fast, kav - rist uh - kest män - gu -

peas. Hääl - se tean, et os - kan veel, õi - ge
majast. Hääl - gi mul ei vä - ri - se. Põr - mu -

mi - tut lau - lv veel. vä - ri - se!

8.

S. POGORELOVSKI

Vedurijuht

TOAUKSE JAAMAST RONGI
OOKAPI JAAMA VIIN.
ON RONGIL TELLISKIVID.
UUS TEHAS KERKIB SIIN.

SIIS SÖITMA AKNA JAAMAST
VEEL VOODI JAAMA PEAN:
SEAL REISIJAID ON PALJU,
NAD SUVITAMA VEAN.

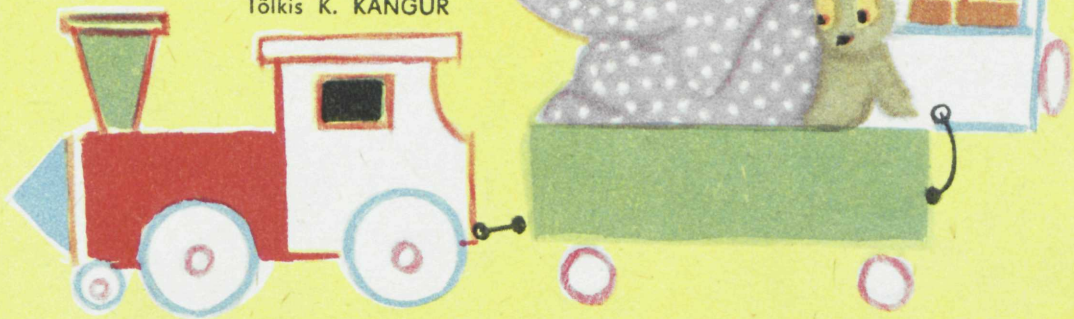
ON PILET ELEVANDIL,
JA KASSIL, PARDIL KA.
KUID JÄNES SÖIDAB „JÄNEST”,
ON PILETITA TA.

Mängupall

OLEN TUNTUD RÄNDUR - PALL.
KÕIGIS PAIGUS OLEN KÄINUD,
AHJU PEAL JA KAPI ALL,
SUVEL TAKJAI SUVITANUD,
KATUS ON MIND HUVITANUD,
UHT-TEIST KELDRIIS OLEN NÄINUD.

UTLEN, LAPSED, TEILE NONDA:
KUIGI ILMAS NÄEB NII MÕNDA -
KUS ON KITSAS,
KUS ON JAHE,
KUS ON SOE,
KUS TUUL JA RAHE -
KUHU REIS KA SIND EI TOO,
HUVITAV ON IGAL POOLI

Tõlkis K. KANGUR

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu ajakiri „Täheke” nr. 10 - 1962.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.

Toimetaja asetäitja O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Loruda aadress: 30. VIII 1962. Trükkida aadress 2. X 1962. Trükkiair 43 000. Paber 60 X 90, 1/8.
Trükkipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-07745. Tellimise nr. 1284.
Trükikoda „Oktoober”, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Oksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка”. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

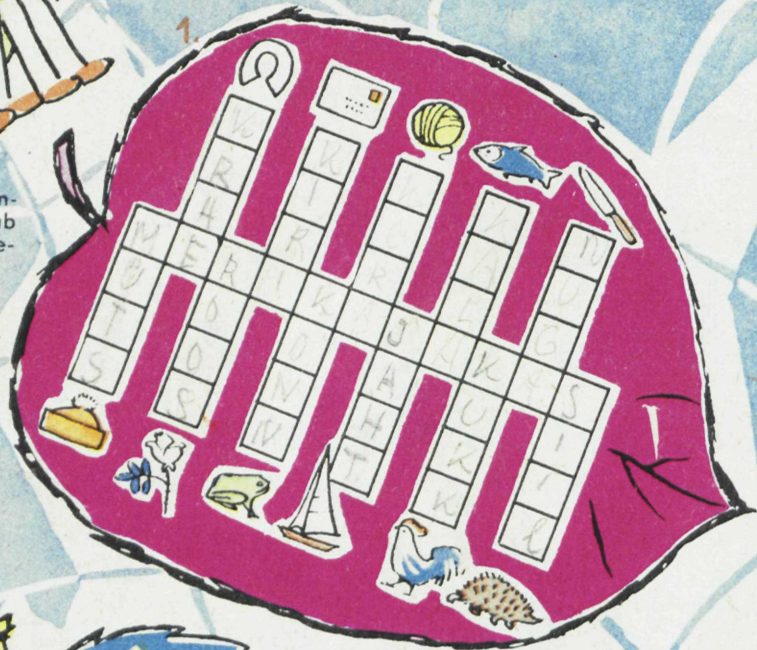
Esikaanel U. SAMPU joonistus
„Teele, teele, kurekesed...”

ARVA ÄRA!

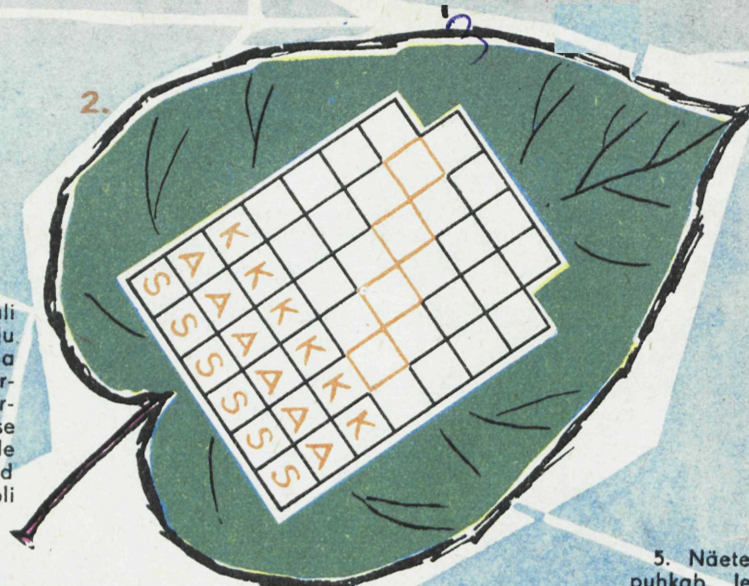

ÄMBLIKUVÕRKU OLI KUKKUNUD VIIS SÜGISEST LEHTE.
 „MIS IMELIKUD LEHED NEED KULL ON?“ MURRAB ÄMBLIK PEAD.
 AIDAKE TEDA, LAPSED!

1. Õige lahen-
duse korral annab
põikrida ühe mere-
linnu.

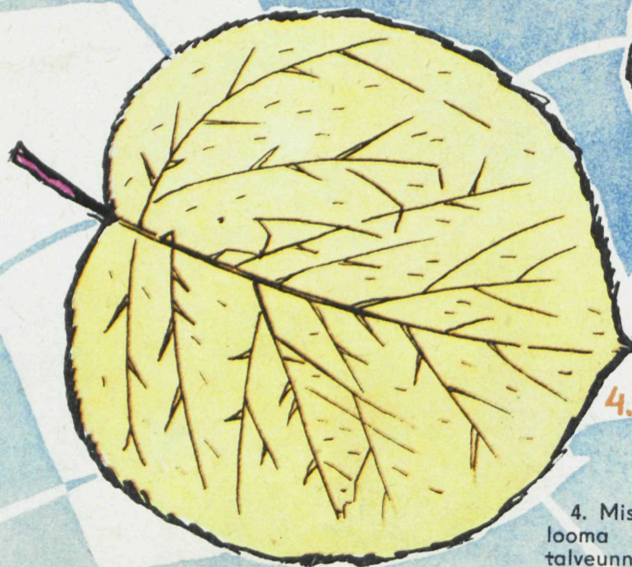
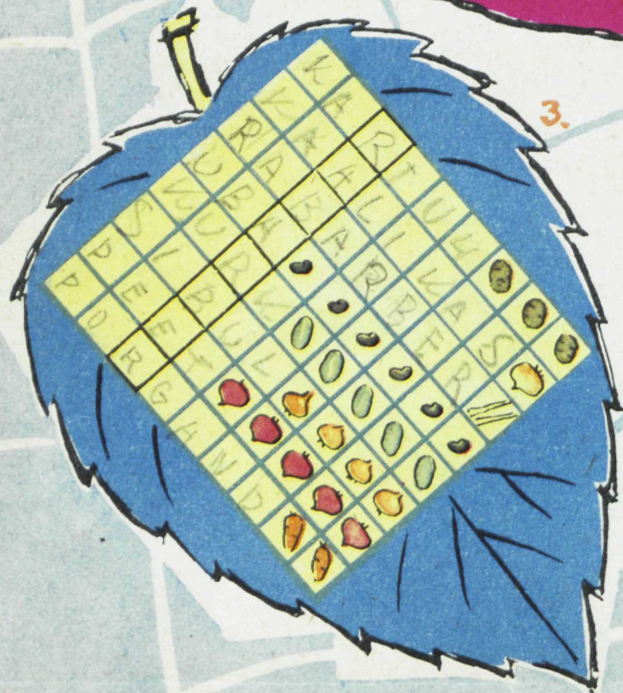

2. Väike poiss tuli
metsast, korv marju
täis. Kui sa kõigi tema
korvis leidunud mar-
jade nimed õiges jär-
jekorras püstridadesse
kirjutad, ütleb sulle
punasega ääristatud
diagonaalrida, mis oli
poisi nimi.

5. Näete, lehel
puhkab lepatriinu!
Missugust teed
mööda ta sinna
jõudis?

3. Missugused aedviljade ni-
med tuleb kirjutada põikrida-
desse, et kolmas rida ülalt alla
annaks varajase aedvilja, mil-
lest ema head magusat suppi
keedab?

4. Missugused kaks
looma on pugenud siia
talveunne?